

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

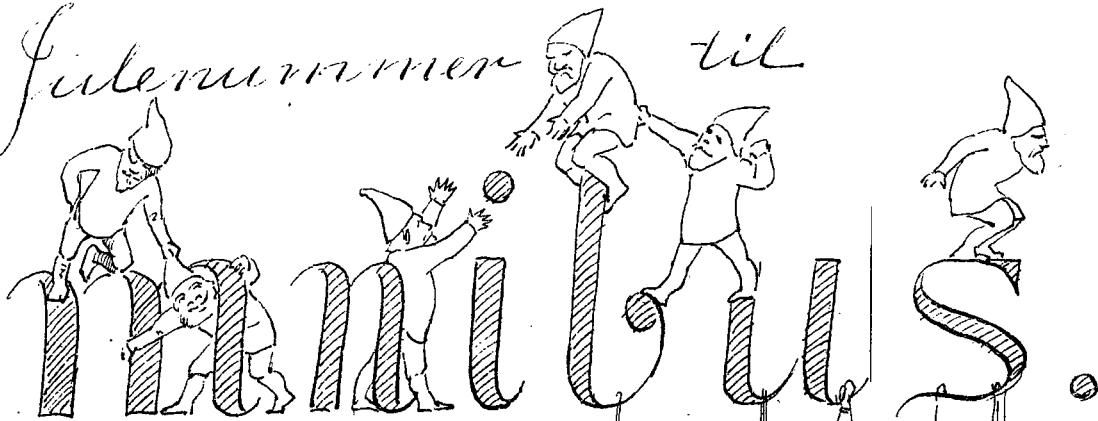
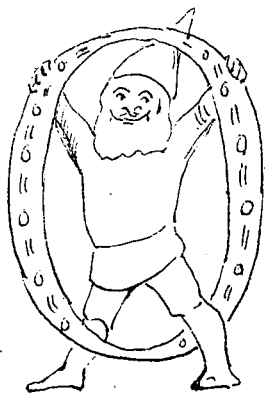
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Julenummer til

Gledelig Jule!

Goat

Nytår!

Skole-
ballets
Orkester.
1894.

Naar Lyrene tændes
 og sprede Glans,
 naar glæde vi træde
 vor Juledans
 og synge med Fryd
 ved Træets Fod
 om Hyrdernes Vagt,
 om Jesusbarnet i Krypten
 lagt.

— 2 —

Da skinner Guds Klarhed
 i Hjertet ind,
 da fyldes vort Hjerte,
 Sjæl og Sind
 af usigelig Fred,
 da løfter sig Bjerg
 i Taareglans
 mod Himmel hvælvet, i Stjernerigige
 Bønders lojrlige Sind og
 nes Krans,

Og Himlen sig sænker,
 Guds Engle dale
 til Jorden ned
 fra Højensale
 med Himmels Fred:
 "Og være Gud,
 og paa Jorden Fred
 Menneskens alle Velbehage-

1894.

lighed."

X.

De Bønder!

Med den sikkert ikke videne
 interessante Bestilling, at være
 Lægen midt inde paa Landet er
 der dog ofte forbinden den, om
 man vil, Fornøjelse at lære de
 indertiden næsten latterlige Nainitet

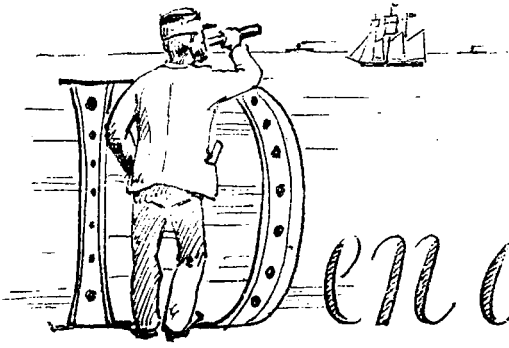
nøje at kende. Jeg selv har en Sleegt-
 ning, som saaledes er Læge midt
 side paa Landet, og naar jeg til
 forskellige Tider har opholdt mig hos
 ham, har jeg naturligvæds hørt
 og selv oplevet flere Eksempler paa
 denne Bøndernes Nairitet. Saaledes
 mindes jeg en lille Historie, som
 passerede mig, da jeg var oppe
 hos denne Sleegting - som jeg fra
 nu af blot kaldes "Lægen" - for
 et Par Aar siden. En Dag - det
 var om Vinteren - var jeg paa
 Forretningss Veje gaaet op til en
 Købmand, som boede omtrent en
 Fjerdingvej fra Lægen. Da jeg
 skulde hjemad, var der imidlertid
 begyndt at falde en tæt Sne; men
 da jeg var gaaet et lille Stykke

Vej, var jeg saa heldig at træffe
 en Vogn. Jeg spurgte Bønden, som
 kørte Vognen, om jeg maatte aage
 med, og han viste sig fra den
 elskværdige Side, hjalp mig op i
 Vognen og konverserede mig paa
 det livlige. Under Snakken vare
 vi komne ned til Apotheket, som
 ligger et Par Huse fra Lægens Polit.
 Her spurgte Bønden Holdt for at
 købe noget paa Apotheket, og jeg
 takkede ham da for Køren og
 vilde staa af. Men Bønden mente,
 det var da baade Synd og Skam, at
 jeg skulde gaa i det modbydelige Føre,
 og der var ikke Tale om andet
 end at jeg skulde have Aagen liget
 til Lægens Dør. Jeg fandt, det var
 for meget at tage imod, at han skulde

køreu mig helt hjem, og jeg vilde af; men Ailsidst blev jeg overtalt til at blive siddende, og Bonden kørte af Sted. Jeg takkede ham stadig for hans Venlighed og forsikrede, at det næsten var „fløvt“ at tage imod saa meget af ham, men han svarede bestemt: ”Ja, det er saamen' ikke noget at takke for, det er da iule saa forfar- deligt at kjør det bit' Styk“. Vi kørte da op for Lægens Dør og iude mange Taksigelser steg jeg af Vognen, men — til min største Forbavselse kørte Bonden ikke bort, men bandt Hestetømmen til Vognstangen og sagde ganske rolig: ”A' vilde geru hent' Døctoren med hjem til en lille Pige, min er ikke ganske ved Helsen.“

— Det kan ogsaa indertiden være besværligt at have med saadanne Bønder at

gøre. Saaledes kom der en Dag en Kone til Lægen med et Brev til ”Døctoren”. Dette Brev var fra en fattig Bond, Jens Persen, som havde hørt, at Lægen indertiden for en større eller mindre Pengesum sikrer sig et menneskes Legeme, naar vedkommende er død, til lægevidenskabelig Brug. Jens Persen forhørte sig derfor, om han ikke kunde sælge sin Krop til ”Døctoren”, — Jens havde forresten Aldrig tilsvart at dø af Drik — men ”Døctoren” fælte dog ikke særlig lyst til at købe Hr. Persen. Konen gik bort med den Betsked, men allerede den samme Dag Eftermiddag kom huss igen med et Brev af samme Indhold som det foregaaende. Lægen vidste ikke, hvad han skulde gøre, for nemligvis vilde Jens ikke give ham Fred for ”Hr Døctoren” havde købt hans Krop, men Ailsidst klarede han sig dog ved at give Konen den Betsked, at han nok vilde købe Jens, hvis Jens vilde lade sig slaafe med det samme. Men det fælte Jens dog ikke lyst til. p.m.

Den gamle Styrmand.

Jeg husker saa godt ham, den gamle Mand, som boede oppe paa Kvistun. Han havde været Styrmand og sejlet vide om i Verdenen, saa han kunde fortælle mange Historier og havde derfor for mig en vis Tiltrækkingskraft, som bevirkede, at jeg gerne var sammen med ham.

Det var en Julaften, jeg var vel dengang 11-12 Aar, at jeg gik op til ham. Juletræet var plyndret nede hos os, og jeg vilde gerne op at se

til ham, da jeg syntes, at det var synd, at han ikke skulde have nogle af de samme Goder som jeg havde nysat. Jeg kom altsaa op til ham, og han blev glad ved at se mig, det kunde jeg tydeligt mærke. Jeg bad ham da om at fortælle mig en Historie og efter nogen Betænkning begyndte han saaledes: „Ja, det er nu mange Aar siden; jeg var dengang ung og havde den allerkæreste lille Kone; vort Egteskab var endnu barnløst, og da vi altsaa ikke havde

nogen træje, som vi kunde kaste
vor Kjærlighed paa, elskede vi hin-
anden over alt i Verden. Jeg var Slyn-
mand paa en Kinafarer, og nu
hændte det, at jeg netop en Juleaften
kom hjem fra en lang Rejse. Min
lille Kone havde slet ikke ventet
mig hjem saa snart og blev derfor
overordentlig glad ved at se
mig. Nu skulde vi rigtig have det
goat denne Juleaften! Ikke andet
jeg hvilken Glæde der ventede mig. Jeg
havde med hjem til min Kone et
fint Stel af kinesiske Porcellain og gla-
dede mig meget til at overraske hende
dermed. Nu gav jeg hende Stellet tillige
med en Duktte der kunde nikke; hun
smilode skælmst til mig og takkede;

men hun tilføiede, at hun havde
noget endnu bedere til mig. Saa gik
hun ind i det andet Værelse og kom
tilbage med en underlig lang Pakke
Tøj. Jeg begyndte allerede at ane, hvad
det maatte være; men jeg havde ikke
ventet det saa tidligt. Da hun saa
pakkede den lille Dreng ud af Bjel-
ken, kendte min Jubel ingen Græn-
ser. Mit højeste Gnske var opfyldt!
og hurtigst spurgte hun mig, hvis
Duktte der var den sødeste, hvi-
des eller min. Derpaa spiste vi
Julegrøden af de nye Tallerkener.
Det var den glædeste Juleaften i mit
Liv. Ak ja, nu ere de alle døde og
borte." Saa holdt den gamle,
der gentagne Gange havde tørt sine

Gjens, pludselig inde, hans elv:
 sigt fortrak sig og han sank til.
 bage i Lærskolen, hvor han sad.
 jeg blev bange for det underlige
 Udtryk i hans elvigt, hvorfor jeg
 løb ned og forhandle Fader, hvad der
 var handet, og han gik saa ned.
 op. Den gamle sad i den samme,
 som da jeg forlod ham, og da Fader
 et Øjeblik havde betragtet ham,
 sagde han alvorlig: „Ja, nu er han
 død det var hans sidste Juleaften,
 han havde hervredt, nu holder
 han jul i det Høje hos sine
 kære, det har han det bedst.“
 11.

tillige var en Fæstning til for saa et
 siden, hændte der følgende Begivenhed.
 Ved Universitetet fandtes der en Professor
 Vinet, som stadig var i Vrig med Studen-
 terne, der benyttede enhver Lykkelig til
 at drille ham. Engang havde han
 givet Furi og sagt, at de skulde
 de væste Tirsdag Klokken 12. Da
 Studenterne vidste, at han var meget
 punktlig, benyttede de sig heraf til
 at spille Professoren et ordentligt
 Puds, denn var nemlig lagert ud paa
 en Gaard i Eksheden af Byen.
 Tirsdag Formiddag Klokken 11,40
 kom en gammel Karosse rullende
 ind imod Byen. Da Skiltvæg-
 ten spurgte om den rejsendes Navn
 blev der svaret: „Vinet.“ Fim Mi-
 nuter efter kom en anden Vogn

Et Puds.

en af Sydtyssklands Byer,
 som har et Universitet, og

som ogsaa pligtskyldigt stund
 side foran Skildvagten, der paa
 sin Forspørgsel om den kørendes
 Navn, fik Svaret „Viereck“.
 Derpaa kørte den bort, men et
 Øjeblik efter kom en tredje sulke-
 de. En Person stak Hovedet
 ud af Vinduet og raabte: „Dreieck“.
 Det var dog fordoemt, munde
 Skildvagten, men lod dog Vognen
 passere. Medens Skildvagten end-
 nu stod og bandede disse Navne,
 kom en Vogn kørende i fuld
 Fart, og den vilde uden videre va-
 re kørt ind i Byen, hvis den gaa-
 re Skildvagt ikke havde standset
 den, for at spørge om Navnet
 paa den rørende, men da han
 saa fik Svaret „Viereck“ blev

Frygt i Olens lilla Etablissement.

det for meget for ham, og i det han
 tænkte, at han havde holdt det gam-
 le Bud „alle gode Fæng ere tre“, erklæ-
 rede han Hr. Viereck, der var den virkelig
 Professor, for anholdt, og hvor meget
 end Hr. Viereck protesterede, maat-
 te han dog vandre i cørcer, indtil
 Fejltagelsens næste Dag blev opklæ-
 ret. Professoren kunde naturligvis
 nok tænke, at det var Skendensom-
 der havde spillet ham det Pud, og
 Krigen imellem dem blussede op
 med Forsøgt Kraft.

En Hest paa Landet vilde aldrig stan-
 køjset, man kunde gøre, det paa hvilken
 Maade man vilde, den skulde nok komme to
 eller en Dag ved den Loviden, to Faasøj-
 repale op og træk af med Faasene.

